

DÉ THRILLERSENSATIE UIT ZWEDEN

EMELIE SCHEPP

DE AUTEUR VAN **MEMENTO** EN **NARCOTICA**

POSTUUM

'Ik weet het nog zo goed.' De man keek naar zijn bovenbenen en glimlachte vluchtig, alsof hij het allemaal voor zich zag.

'Wat?' vroeg Henrik.

'Dat hij huilde. Hij was waarschijnlijk bang. Dat zou ik ook geweest zijn als ik in mijn eentje verstoep onder een bed gelegen had. Maar toen ik hem optilde stopte hij met huilen. Hij keek naar me met zijn blauwe ogen en ik zal de manier waarop hij dat deed nooit vergeten.'

'Je hebt hem dus meegenomen?'

De man knikte. 'Ja. Op dat moment werd hij van mij.'

Maandag

1

Het was volkomen windstil toen Sam Witell het kantoor voor woonbegeleiding in Norrköping uit liep. Na een lange werkdag was hij op weg naar zijn rode Toyota, die helemaal achteraan op het schaduwwrijke parkeerterrein stond.

Hij wilde zo snel mogelijk naar huis omdat hij ernaar verlangde Jonathan te verrassen met de nieuwe voetbal die in een plastic tas op de achterbank lag. Jonathan was gek op voetballen en wilde het liefst in het doel staan. Sam glimlachte terwijl hij het zesjarige jochie voor zich zag, klaar voor het schot, met gebogen knieën en de enorme keeperhandschoenen aan zijn kleine handen.

Sam stapte in zijn auto, reed de weg op en liet het centrum achter zich. Tien minuten later bereikte hij de nieuwe wijk in Åselstad. Hij volgde de smalle weg en reed langs ronde trampolines, brede houten veranda's en gemaaide gazons.

Zijn witte woning lag op een heuvel met uitzicht op het glinsterende water van het Ensjön. Hij stuurde de oprit op, pakte de zak met de voetbal en stapte uit de auto. Neuriënd begon hij naar de woning te lopen, maar toen hij het hek opende had hij plotseling het gevoel dat er iemand naar hem keek en hij draaide zich om.

Een stukje verderop zag hij een man die tegen een witte bestelwagen leunde. Hij droeg een polo met korte mouwen en een zwarte broek. De man staarde met een vreemde, vragende blik in zijn ogen naar hem. 'Ben jij Sam Witell?' riep de man.

'Dat klopt...' antwoordde Sam aarzelend.

'Ik wil graag met je praten.' De man begon in zijn richting te lopen. Sam zag dat er **DIRECTALARM** in zwarte letters op de zijkant van de bestelwagen stond.

'Het spijt me.' Sam passeerde het hek. 'Ik heb helaas geen tijd.'

'Ik wil je alleen een paar vragen stellen,' zei de man, die nu vlakbij was.

‘Sorry, maar ik wil dat je weggaat.’

‘Het duurt niet lang, ik wil je alleen vragen of –’

‘Papa!’

Sam keek naar Jonathan, die door de tuin naar hem toe rende. ‘Hé, mannetje, hoe is het met je?’ Hij tilde de jongen op en streek zijn blonde haar opzij, waardoor de moedervlek boven zijn wenkbrauw zichtbaar werd.

‘Goed,’ zei Jonathan met een brede glimlach.

Sam probeerde terug te glimlachen, maar de aanwezigheid van de man maakte hem zenuwachtig. Er was iets aan zijn lichaamstaal, het stekeltjeshaar, de gespierde armen en de dikke nek.

‘Wie is dat?’ vroeg Jonathan terwijl hij naar de man wees.

‘Gewoon een verkoper,’ antwoordde Sam, maar hij voelde zich ongerust worden toen hij zag dat de man met een vreemde blik in zijn ogen naar Jonathan staarde. Waarom deed hij dat?

‘Wat heb je in die zak?’ wilde Jonathan weten nadat Sam hem op de grond had gezet. ‘Heb je iets voor me gekocht?’

‘Ga mee,’ zei Sam. Hij pakte Jonathans hand vast en begon naar de woning te lopen.

‘Wat heb je gekocht?’ vroeg Jonathan nog een keer. ‘Is het een voetbal? Het ziet eruit als een voetbal!’

‘Ga mee!’ Sam pakte Jonathans hand steviger vast en liep snel langs de hoge struiken en de schuur met de afbladderende verf. Hij struikelde over het opgerolde tennisnet, maar het lukte hem om te blijven staan en hij haastte zich het laatste stuk naar de voordeur met de zak in één hand terwijl hij Jonathan met de andere hand meetrok.

Ademloos liep hij de woning in, deed de deur dicht en liet Jonathans hand los.

‘Wat is er, papa?’

Sam gaf geen antwoord. Hij liep naar het raam en keek naar de straat, vurig hopen dat de man was vertrokken.

Hij stond er echter nog.

Officier van justitie Per Åström was geconcentreerd. Hij keek naar het grote scherm waarop hij het verhoor met Danilo Peña kon volgen zonder dat hij in dezelfde ruimte aanwezig hoefde te zijn. Peña

staarde zwijgend naar de tafel. Hij had de mouwen van het groene sweatshirt van de penitentiaire inrichting opgestroopt.

Naast hem zat zijn advocaat, Peter Ramstedt. Hij had spierwitte tanden, droeg een stropdas met veel te veel strepen en klikte onafgebroken met de zwarte balpen die hij in zijn hand had.

‘Het zal geen verrassing voor je zijn dat je van moord verdacht wordt,’ zei rechercheur Mia Bolander, die samen met inspecteur Henrik Levin tegenover Danilo zat. ‘Ik neem aan dat je daarom naar Polen gevlucht bent?’

Danilo zweeg.

‘Goed,’ ging Mia verder. ‘De officier van justitie heeft een aanklacht tegen je ingediend en ik vraag me af of je daar iets over wilt zeggen. Of over de jonge drugsmokkelaars die je vermoord hebt.’

Geen antwoord.

Ze wachtte even voordat ze verderging. ‘Kom op, praat met ons.’

Mia wachtte weer, langer dit keer. Intussen observeerde Per de dertigjarige man met de geprononceerde kin en de voortdurend bewegende kaken. Daarna verplaatste hij zijn blik naar het donkere haar dat de rand van het sweatshirt raakte, terwijl hij erover nadacht dat ze geen enkel spoor van deze man hadden gevonden nadat hij een paar maanden geleden uit een bewaakte kamer in het Vrinnevi-ziekenhuis was ontsnapt. Hij had geen pas of creditcard, geen adres of familie, en had als een geest geleefd.

Dankzij een tip van een reiziger kwam de politie erachter dat hij zich op een veerboot naar Gdansk bevond. De politie had hem opgewacht toen de veerboot arriveerde, maar het was hem gelukt om ongezien aan land te komen. Na meerdere weken intensief jacht op hem maken hadden ze hem uiteindelijk kunnen oppakken.

Danilo had nog geen woord gezegd sinds hij naar de gevangenis in Norrköping was gebracht. Dat was hij nu blijkbaar evenmin van plan.

‘Hou je niet van de domme. Het is beter voor je als je met ons praat,’ zei Mia terwijl ze op haar stoel verschoof.

Ze verliest haar geduld, dacht Per. Dat was te zien en te horen. De toon waarop ze praatte was harder geworden en de woorden kwamen steeds sneller uit haar mond. Misschien zou het beter zijn

als Henrik het verhoor overnam. Hij was altijd kalm en bedaard, en in tegenstelling tot Mia verhief hij zijn stem alleen op de juiste momenten.

‘Oké,’ zuchtte Mia. ‘De rechtszaak begint over vier weken en we kunnen alleen hopen dat je tegen die tijd hebt leren praten.’

Plotseling opende Peña zijn mond. ‘Neem contact voor me op met Jana,’ snerpde hij.

Per schrok op, volkomen onvoorbereid om de donkere, schorre stem van de man te horen. Henrik en Mia waren waarschijnlijk net zo verbaasd, omdat het heel lang stil was geweest in de verhoorkamer.

‘Wie?’ vroeg Mia uiteindelijk.

‘Jana Berzelius.’

Peña keek in haar ogen.

‘Wie is Jana Berzelius?’ vroeg Mia.

Peña grijnsde. ‘Wie houdt zich nu van de domme?’

Henrik boog zich over de tafel. ‘Wat wil je van Jana?’

‘Neem contact met haar op.’

‘Waarom?’ vroeg Henrik opnieuw.

‘Ik wil haar ontmoeten. Een beetje met haar praten.’

‘Dat is onmogelijk, je weet dat we dat niet kunnen toestaan.’

‘Dat weet ik, maar ik praat niet met jullie.’

Per zag dat Peña zijn stoel naar achteren schoof. Plotseling draaide hij zijn gezicht naar het plafond, keek recht in de camera en zei: ‘Alles is mogelijk. Of niet soms, Per Åström?’

Jana zat met blote voeten op een bank en voelde het masker tegen haar gezicht plakken. Het leek een bivakmuts, met gaten voor haar ogen en mond, en liep tot ver in haar nek door.

Ze keek naar haar ingezwachtelde handen en luisterde naar de stemmen van de personen die zich in het lokaal bevonden. Zelf zei ze geen woord. Ze wilde het risico niet lopen om herkend te worden. Dat was ook de reden dat ze naar deze illegale club kwam. Hier vond ze anonimiteit en vanzelfsprekendheid. Niemand van de leden noemde zijn naam, niemand liet zijn gezicht zien. Ze waren vreemden voor elkaar, maar hadden dezelfde behoefte.

Het lokaal was eigendom van een verhuisbedrijf, maar nu had-

den de verhuisdozen, in plastic verpakte meubels en steekwagens tijdelijk plaatsgemaakt voor een zwarte, vierkante mat. De onverwachte plek en het onverwachte tijdstip van de dag maakten het moeilijk voor buitenstaanders om door te hebben wat zich binnen de muren afspeelde.

Jana hief haar hand en trok aan het masker. Ze wilde zich ervan vergewissen dat de stof die in haar nek gekerfde letters bedekte. Sinds haar negende had ze te horen gekregen dat ze de letters nooit aan iemand mocht laten zien en dat niemand mocht weten wat ze betekenden. Niemand mocht weten wie ze was of, liever gezegd, wat ze als kind was geweest.

Het signaal klonk.

Het was haar beurt.

Ze wilde net opstaan, toen ze haar tegenstander in het oog kreeg, die vastberaden door het lokaal liep. Hij was lang, waarschijnlijk rechtshandig, en droeg een korte zwarte broek en een zwart mouwloos T-shirt.

Ze balde haar vuisten terwijl ze tegen zichzelf herhaalde dat het masker goed zat en dat ze zich geen zorgen hoefde te maken.

‘Ben je er klaar voor?’ riep de scheidsrechter naar haar. Ze ging staan, knikte naar hem en stapte de mat op.

Sam zat op de bank in de zitkamer met de voetbal achter zijn rug. Achter de enorme ramen zag hij het glinsterende water van het Esjön, de marineblauwe tuinmeubels en een zwerm vliegjes die boven het gras dansten.

‘Oké, ben je er klaar voor?’ vroeg hij glimlachend aan Jonathan, die probeerde stil naast hem te blijven zitten.

‘Ja,’ antwoordde Jonathan vol verwachting.

‘Ik geloof er niets van. Overtuig me maar.’ Sam keek in de korenbloauwe ogen. Er zaten een paar vlekken op zijn witte T-shirt en in de knieën van de spijkerbroek zaten grote gaten. Jonathan wilde die broek ondanks de gaten altijd dragen.

‘Tja, ik weet het niet...’ zei Sam plagerig. ‘Ik denk dat je geen cadeautje van me wilt hebben.’

‘Papa, stop daarmee!’

Sam keek op toen hij een diepe zucht in de hal hoorde. De deur naar het toilet stond op een kier en hij zag een zwak lichtschijnsel op de vloer. Felicia zou zo meteen naar hen toe komen. Hij wist het, kende haar gewoonten. Hij probeerde al heel lang om die te verdragen, zodat alles goed zou komen.

De bank zakte door toen Jonathan steeds dichterbij hem kwam zitten om te zien wat hij achter zijn rug verstopte.

‘Hé, niet kijken!’ Sam gaf hem een duwtje en Jonathan viel lachend achterover. ‘Toe nou, papa, geef me die voetbal gewoon.’

‘Hoe weet je dat ik een voetbal voor je gekocht heb?’ vroeg Sam.

‘Dat heb ik gezien toen je thuiskwam.’

‘Oké, oké. Ben je er klaar voor?’

‘Ja!’

Sam glimlachte terwijl hij de rode voetbal tevoorschijn haalde. ‘Tada!’

‘Wow! Hij is supercool. Dank je wel, papa,’ zei Jonathan, waarna hij Sam stevig omhelsde. Je bent de allerliefste papa van de hele wereld.’

Er rammelde iets in het toilet en even later kwam Felicia naar buiten, gekleed in een joggingbroek en een grijs vest. Ze liep met vermoeide bewegingen naar hen toe. Haar gezicht was bleek, haar lippen droog, en ze had donkere schaduwen onder haar ogen.

Sam aarzelde, maar boog zich daarna naar Jonathan toe. ‘Bedank mama ook,’ fluisterde hij tegen hem.

Jonathan keek naar Felicia, die in de deuropening was blijven staan. Ze richtte haar blik heel even op hem en keek daarna weg, alsof ze het niet kon verdragen om langer naar hem te kijken.

‘Toe dan,’ zei Sam.

‘Oké.’ Jonathan slikte moeizaam en stond met tegenzin van de bank op.

Sam voelde een steek van bezorgdheid in zijn maag toen Jonathan zijn magere armen om haar heen sloeg. ‘Bedankt voor de voetbal, mama.’

Felicia beantwoordde de omhelzing niet, bleef doodstil staan en keek niet eens naar Jonathan. In plaats daarvan trok ze het vest dichterbij om zich heen.

‘Jonathan. Kom je weer naast me zitten?’

Hij knikte, liep berustend naar Sam toe, pakte de voetbal en draaide hem in zijn handen. ‘Gaan we voetballen?’ vroeg hij terwijl hij smekend naar Sam keek. ‘Dan mag jij penalty’s op me schieten en dan –’

‘Het is zes uur,’ onderbrak Felicia hem met haar monotone stem. ‘We moeten eten.’

‘Nu al?’ zei Sam.

‘Het is zes uur,’ herhaalde ze, waarna ze de kamer uit liep.

‘Zal ik helpen met koken?’ riep hij, hoewel hij wist dat het zinloos was om het te vragen.

Mia duwde de deur snel open en liep samen met Henrik de verhoorkamer uit. Vanaf dit moment was haar baan haar verder een rotzorg. Ze moest zo snel mogelijk naar huis om zich om te kleden voor het etentje met haar nieuwe rijke vriend Gustaf Silverschild.

Ze zag Per Åström in de gang staan. De vijfendertigjarige officier van justitie zag er verdomd goed uit in zijn kostuum, dat moest ze toegeven, maar hij was een beetje te lang en een beetje te ambitieus. Behalve dat hij succesvol was in zijn werk tenniste hij en onlangs had hij meegedaan aan de Vätternrundan, wat blijkbaar de grootste fietsprestatietocht ter wereld was. Midden in de nacht driehonderd kilometer fietsen. Wie deed zoiets? Er moest een schroefje bij hem los zitten. Of twee, omdat het erop leek dat hij iets had met zijn collega Jana Berzelius, die arrogante carrièrebitch.

‘Dat was dan het verhoor,’ zei Per toen ze bij hem was.

‘Ik weet niet of ik het een verhoor zou willen noemen,’ snoof Mia. ‘Het enige wat Peña heeft gezegd is dat hij met Jana wil praten. Waarom wil hij met haar praten?’

‘Geen idee,’ zei Henrik, ‘maar het lijkt erop dat hij zijn eigen spelregels wil bepalen.’

‘Wat moet hij anders doen?’ klonk een stem achter hen. Ze draaiden zich om en zagen advocaat Peter Ramstedt in hun richting lopen.

‘Misschien zou je cliënt antwoord op onze vragen kunnen geven?’ zei Mia.

‘Waarom dat? Misschien krijgt hij psychische problemen van jullie vragen.’

‘Die arme ziel, ik heb zo’n medelijden met hem,’ antwoordde Mia.

‘Dat is mooi. Hij is namelijk helemaal niet betrokken geweest bij de zaken waar jullie hem van beschuldigen.’

‘Dat beweer jij.’

‘Dat beweer ik, ja,’ antwoordde Peter. ‘Ik kijk echt uit naar de rechtszaak. Het zal me een waar genoegen zijn om je daar te zien, Per. Of ben je van plan om je daar ook in een aangrenzende kamer te verstoppen? Misschien is dat trouwens wel beter voor je. Je slagingspercentage voor wat betreft veroordelingen dreigt te zakken en het zal bijzonder pijnlijk voor je zijn als mijn cliënt vrijgesproken wordt. Hoe was het ook alweer, lag dat op negentig procent?’

‘Negenennegentig, probeer wel een beetje bij de les te blijven,’ zei Per. ‘En je weet heel goed dat ik heel veel bewijzen heb. Peña is buiten enige redelijke twijfel schuldig.’

‘Je denkt dat je gaat winnen?’ vroeg de advocaat.

‘Het gaat niet om winnen of verliezen, het gaat erom de waarheid naar boven te halen.’

De advocaat lachte smalend. ‘Hoelang ben je nu al officier van justitie? Tien jaar?’

‘Dat klopt.’

‘Ik heb diep medelijden met je,’ zei Peter Ramstedt, waarna hij zich omdraaide en wegliep.

‘Altijd even bescheiden en vriendelijk,’ mompelde Per.

‘Net zo bescheiden en vriendelijk als Peña,’ voegde Mia eraan toe.

‘En, wat ben je nu van plan?’ vroeg Henrik terwijl hij naar Per keek.

‘Wat bedoel je?’

‘Regel je een ontmoeting tussen Peña en Jana?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar ik vraag me af waarom hij juist haar wil zien. Weten jullie dat?’

‘Nee,’ antwoordde Mia.

‘Ik ook niet,’ zei Per. ‘Maar daar kom ik nog wel achter.’

Haar tegenstander naderde met geheven vuisten. Jana zag dat hij zich voorbereidde en bukte snel. Hij stootte met rechts en links, zijn

vuisten schoten door de lucht langs haar gezicht. Daarna begon hij naar achteren en naar voren te dansen en bleef voortdurend in beweging op de zwarte mat.

‘Ik zie aan je dat je me pijn wilt doen,’ zei hij. ‘Denk je dat je daartoe in staat bent?’

Ze knikte kort.

‘Vooruit dan!’

Hij begon wilder te bewegen. Het is tijd, dacht ze en ze liep recht op hem af, blokkeerde zijn stoot met haar schouder en stompte daarna met haar vuist op zijn kin.

Hij keek verbaasd, maar herstelde zich snel en counterde met een nietsontziende, verrassende stoot in haar maag.

Jana voelde geen pijn, nog niet. Daarna ging alles heel snel. Met een enorme kracht zwaaide ze haar elleboog in zijn gezicht en gaf hem daarna een harde, snelle stomp. Een beweging die lang geleden net zo vaak was ingestudeerd tot het een automatisme was geworden.

Zijn hoofd schoot naar achteren en hij zakte met zijn ingezwachtelde handen rond zijn neus op zijn knieën.

‘Jezus,’ zei hij toen hij het bloed op de zwachtels zag.

Jana besepte dat ze hem veel te hard had geraakt en stak haar hand naar hem uit, maar die sloeg hij weg. Het bloed stroomde naar zijn mond, hij hoestte en spuugde.

Jana vermoedde dat zijn neus was gebroken. Ze had verder willen vechten, maar besepte dat de wedstrijd afgelopen was.

Ze draaide zich om en wilde net de zwachtels van haar handen halen toen ze een schreeuw achter zich hoorde. Ze was niet in staat zich te verdedigen, werd naar voren gesmeten en viel hard met haar gezicht op de vloer. Haar tegenstander ging boven op haar zitten en gaf haar woedend een serie stoten. Ze probeerde zich om te draaien, vocht om hem van haar rug te krijgen en voelde plotseling dat het masker in haar nek omhooggleed.

‘Krijg nou wat...’ hoorde ze hem zeggen.

De paniek stroomde door haar lichaam terwijl ze probeerde haar hand omhoog te krijgen om het masker naar beneden te trekken, maar het was te laat. Haar tegenstander had de in haar nek gekerfde letters gezien.

Nee, schreeuwde ze inwendig. Ze trok het masker weer over haar nek en gaf haar tegenstander zo'n harde stoot met haar elleboog op zijn dijbeen dat hij dubbelsloeg en haar losliet. Ze draaide hem op zijn rug, ging schrijlings op hem zitten en stompte hem zo hard dat zijn lichaam ervan schudde.

Jana hoorde het geschreeuw om haar heen niet en trok zich niets aan van de angstige blik in de ogen van haar tegenstander. Ze stompte gewoon keer op keer zonder zich in te houden, om ervoor te zorgen dat hij vergat wat hij had gezien.

Ineens voelde ze handen die haar armen vastpakten. Meerdere personen begonnen aan haar te trekken. Uiteindelijk beseftte ze dat het zinloos was om weerstand te bieden en liet ze zich wegslepen van haar tegenstander.

'Waar ben jij mee bezig?!' schreeuwde de scheidsrechter tegen haar.

Ze gaf geen antwoord maar keek naar de andere deelnemers, die om haar tegenstander, die in foetushouding op de grond lag, waren gaan staan.

'Ben je wel goed bij je hoofd? Je had hem kunnen vermoorden!'

Jana stond op, draaide hem haar rug toe en liep de mat af. De scheidsrechter riep tegen haar dat ze terug moest komen, maar ze pakte haar tas en verliet het lokaal.

De drie glazen rinkelden toen Sam ze uit de kast pakte en op de glanzende witte tafel in de eetkamer zette. Daarna keek hij de keuken in en zag Felicia voor de koelkast staan.

Hij draaide zich naar Jonathan, die op een stoel zat en moeizaam een servet vouwde. 'Hoe gaat het?' vroeg hij.

'Niet goed. Het lukt me niet om een waaier te maken.'

'Natuurlijk wel. Probeer het gewoon nog een keer.'

'Mag ik Minecraft gaan spelen?'

'Ik zal je helpen.' Sam ging naast Jonathan zitten om hem te laten zien hoe het moest maar vouwde ook verkeerd, en ze begonnen allebei te lachen.

'Wat is er zo grappig?' Felicia was de eetkamer binnengekomen, haar stem klonk hees en vermoeid.

'Dat de servetten eruitzien als een drol,' zei Sam, waardoor Jonathan weer begon te lachen.

Ze knipperde met haar ogen, maar gaf geen antwoord. 'De slagroom is op,' zei ze in plaats daarvan. 'Ik kan geen gehaktsaus zonder slagroom maken.'

'Jammer dat ik dat niet wist toen ik van mijn werk naar huis reed. Kunnen we in plaats daarvan melk nemen? Of iets anders dan gehaktsaus maken?'

Felicia zuchtte lang en beverig.

'Oké,' zei Sam. 'Ik ga wel.'

'Mag ik mee?' vroeg Jonathan toen Felicia verdwenen was.

Sam streek het blonde haar van de jongen liefdevol uit zijn gezicht. 'Nee.'

'Waarom niet?' vroeg Jonathan teleurgesteld.

'Omdat het beter is als je de servetten vouwt terwijl ik naar de winkel ben.'

'Waarom moet ik ze eigenlijk vouwen?'

‘Om mama blij te maken.’

‘Maar mama is nooit blij,’ zei hij, waarna hij de servetten op de tafel gooide.

Sam legde zijn hand onder Jonathans kin. ‘Zeg dat niet.’ Hij voelde een steek van machteloosheid toen hij de verdrietige blik van zijn zoontje zag.

‘Maar dat is ze toch nooit.’ Jonathan knipperde met zijn ogen om zijn tranen tegen te houden.

‘Jawel,’ antwoordde Sam met een glimlach. Hij schoof de servetten naar hem toe. ‘Ze laat het alleen niet zo vaak zien. Mama vindt het fijn om met rust gelaten te worden, snap je? Dat heb ik al vaker tegen je gezegd.’

‘Geeft ze me daarom nooit een knuffel?’

‘Wil je een knuffel? Kom hier, schurk, dan krijg je er een van mij.’ Sam drukte het kleine lichaam heel stevig tegen zich aan.

‘Help,’ lachte Jonathan.

‘Eigen schuld,’ zei Sam, waarna hij hem nog steviger omhelsde voordat hij hem losliet. ‘En vouw nu die servetten, ik ben zo terug.’

Het kostte Henrik moeite om niet aan Danilo Peña te denken. Ondanks de bewaking was het de man gelukt om uit het Vrinnevi-ziekenhuis te ontsnappen. Plotseling zag hij de beelden daarvan voor zijn geestesoog. De verpleegkundigen die waren overvallen, de bewaker die was neergeslagen en de bloederige vingerafdrukken op de deuren.

Ze hadden hem overal gezocht, maar zonder resultaat. Het was Peña gelukt om uit hun handen te blijven, om zich ergens te verstoppen voordat hij op de veerboot naar Gdansk was gestapt. Henrik had het sterke gevoel dat ze nooit te weten zouden komen waar Peña was geweest, maar dat was niet belangrijk, niet meer in elk geval. Het was alleen belangrijk dat het hun was gelukt om hem op te pakken en dat hij binnenkort terecht zou staan.

Henrik pakte de trapleuning vast en liep de laatste treden naar de derde verdieping van het politiebureau op. Even later stond hij in de deuropening van het kantoor van onderzoeksleider Gunnar Öhrn en zag hem met zijn mobiel tegen zijn oor bij het raam staan. Hij liep

geruisloos het kantoor in terwijl hij naar Gunnars bezwete rug en gerimpelde nek keek.

‘Je kunt er niet zomaar van uitgaan dat ik... Ja, ik weet dat het verplicht is, maar... Nee, dat heb ik niet gezegd, je moet... Hallo? Verdomme!’

‘Problemen?’ vroeg Henrik toen Gunnar zich omdraaide.

‘Ik heb daarnet een verplichte ouderavond op mijn dak gekregen. Blijkbaar gaat Snoka de voetbalbekerwedstrijden van Adams team bespreken. Het probleem is dat ik dat nu pas te horen krijg, een halfuur voordat het begint.’ Gunnar streek met zijn hand over zijn grijze haar. ‘Wat je ook doet, Henrik, beloof me dat je nooit van je vrouw gaat scheiden.’

Henrik knikte.

De scheiding van Anneli Lindgren had Gunnar flink geraakt. Hoewel hij inmiddels samenwoonde met een andere vrouw, Britt Dyberg, was hij niet bepaald opgewekt. Beide vrouwen werkten in hetzelfde gebouw als Gunnar, Anneli als technisch rechercheur en Britt als coördinatrice, en Henrik vroeg zich af of dat misschien was waar de schoen wrong.

‘Waar is Mia?’ vroeg Gunnar terwijl hij zijn mobiel op het bureau legde.

‘Ze moest naar huis. Ze ging met iemand uit eten.’

‘Goed, laat maar horen. Wat heb je over Peña te vertellen?’

‘Niets, behalve dat hij Jana wil spreken.’

‘Heeft hij gezegd dat hij haar wil spreken?’

‘Ja.’

‘Per is toch degene die de zaak behandelt?’

‘Precies,’ antwoordde Henrik. ‘En zoals je weet heeft hij Danilo volledige beperkingen opgelegd. Per is degene die beslist met wie Danilo mag praten.’

‘Maar waarom wil hij Jana spreken?’

‘Dat zei hij niet.’

‘Vreemd.’

Gunnar heeft gelijk, dacht Henrik. Het was inderdaad heel vreemd dat Danilo Jana wilde spreken. Henrik en de anderen van het team hadden gedurende meerdere ernstige zaken met haar samengewerkt

en ze was een bijzonder goede officier van justitie, maar dat was geen reden waarom Peña juist haar wilde spreken.

‘Wat zegt Per ervan?’ vroeg Gunnar. ‘Heeft hij een verklaring waarom Peña Jana wil spreken?’

‘Nee, maar daar probeert hij achter te komen.’

‘Mooi, dan maken wij ons daar niet druk over. Ga naar je gezin.’

‘Dat doe ik,’ antwoordde Henrik. ‘Ik kijk uit naar vanavond.’

‘O ja? Wat gaan jullie dan doen?’

‘Niets. En dat is precies waar ik naar uitkijk.’

Lees verder in *Postuum*

Eerste druk juli 2018

Oorspronkelijke titel *Pappas pojke*

Copyright © 2017 Emelie Schepp

First published by HarperCollins Nordic, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Miquel Sobreira / Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4562 9

ISBN e-book 978 90 261 4563 6

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.